

Lovforslag nr. L 114. Fremsat den 14. januar 1981 af Glistrup (FP) og Ove Jensen (FP)

Forslag

til

Lov om mildnelser af kapitalvindingskatten

§ 1

I lov om særlig indkomstskat m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 561 af 13. december 1979, som ændret ved lov nr. 583 af 19. december 1980, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, nr. 13, 1. pkt., indsættes efter »Fortjeneste« ordene: »eller tab«.

2. I § 2, nr. 13, 2. pkt., ændres »50 pct.« til: »30 pct.«.

3. I § 2, nr. 13, 3. pkt., ændres »100 pct.« til: »80 pct.«.

4. I § 2, nr. 13, 3. pkt., ændres »90 pct.« til: »60 pct.«.

5. I § 2 A, stk. 1, udgår 2. pkt.

6. I § 2 A, stk. 1, nr. 1, ændres »1.400 m²« til: »20.000 m²«.

7. § 2 B, stk. 1, affattes således:

»Efter begæring af den skattepligtige medregnes fortjeneste af den i § 2, nr. 13, omhandlede art, der er indvundet ved modtagelsen af en erstatnings- eller forsikringssum i anledning af en indtruffen skade, ikke ved opgørelsen af særlig indkomst, hvis den skattepligtige foretager genopførelse for et beløb, der svarer til erstatnings- eller forsikringssummen.«

8. I § 2 B udgår stk. 5.

9. I § 3, stk. 1, indsættes som nyt nr. 2:

»2. 20 pct. af årets nettofortjeneste af de i § 2, nr. 1-5, omhandlede arter.«

Nr. 2-6 bliver herefter nr. 3-7.

10. I § 7, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:

»Ved opgørelsen af den skattepligtige fortjeneste forhøjes anskaffelsesudgiften med et varierende tillæg på 9 pct. for hvert år, hvori den skattepligtige har ejet de pågældende aktier, dog ikke for året 1961 og tidligere år. For anskaffelsesåret beregnes nævnte tillæg til anskaffelsesprisen. For de efterfølgende kalenderår medregnes tillæg for tidligere år i beregningsgrundlaget. Det varierende tillæg gives dog ikke for det kalenderår, hvori aktierne afstås, medmindre afståelsen sker i samme kalenderår som erhvervelsen. De oprindelige udgifter til anskaffelse forhøjes endvidere med et fast tillæg på 30 pct.«

11. I § 7 A, stk. 2, affattes 1. pkt. således:

»Er hele den afståede ejendom erhvervet den 1. januar 1966 eller senere, opgøres den skattepligtiges anskaffelsesudgifter for hvert kalenderår for sig, således at udgifter til areal og bygninger henføres til det år, hvor erhvervelsen har fundet sted, og forbedringsudgifter til det år, hvor forbedringen er fuldført, medens kurstab henføres til det år, hvori vedkommende låneaftale er indgået.«

12. I § 7 A ændres »1966« til: »1978« (10 steder) og »13. almindelige vurdering« til: »16. almindelige vurdering« (3 steder).

13. § 7 A, stk. 2, 4. og 5. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Anskaffelsesudgiften forhøjes med et varierende tillæg på 9 pct. for hvert år, hvori den skattepligtige har ejet ejendommen. For anskaffelsesåret eller fuldførelsesåret beregnes tillægget af anskaffelsesudgifterne. For de efterfølgende kalenderår medregnes tillæg for tidligere år i beregningsgrundlaget. Det varierende tillæg gives dog ikke for det kalenderår, hvori ejendommen afstås, medmindre afståelsen sker i samme kalenderår som erhvervelsen eller fuldførelsen. De oprindelige udgifter til anskaffelse og forbedring forhøjes endvidere med et fast tillæg på 30 pct.«

14. § 7 A, stk. 4, litra b, 1. pkt., affattes således:

»Det beløb, der er opgjort efter bestemmelserne i litra a, forhøjes dels med et varierende tillæg på 9 pct. for kalenderåret 1966 og 9 pct. for hvert efterfølgende kalenderår, hvori den skattepligtige har ejet den afståede ejendom, jfr. stk. 2, 6. pkt., dels med et fast

tillæg på 30 pct.«

15. § 7 A, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Mageskifte af ubebyggede arealer udløser alene kapitalvindingsskat, hvis det begæres af skatteyderen.«

16. I § 9, stk. 1, ændres ordene »For personer, der er undergivet fuld indkomstskattepligt til staten, beregnes skatten« til: »Skatten beregnes«.

17. I § 9, stk. 1, ændres »6.000 kr.« til: »9.000 kr.«

18. I § 18 D, nr. 2, ændres »90 pct.« til: »60 pct.«

§ 2

Loven har virkning fra og med indkomståret 1981.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Fremskridtpartiet har gentagne gange – eksempelvis ved L 74 af 3. november 1978 – foreslået totalophævelse af kapitalvindingsskatten. (Folketingstidende 1978–79, forhandlingerne sp. 1647 og 3105, tillæg A sp. 1237). Se også FREMSKRIDT 1978–1, side 28, og 1977–21, side 17 med henvisninger.

Folketingsflertallet har imidlertid bestandig været imod.

Dette er sørgeligt af masser af grunde. Blandt andet fordi arbejdsløshedstallene oplagt vil falde væsentligt, hvis kapitalvindingsskatten ikke mere hindrer, at virksomhederne skifter ejere til trods for, at andre (oftest yngre kræfter) er bedre egnede til dynamisk at drive og udvide de pågældende virksomheder.

Alle kan se det urimelige i at beskatte arbejdsfrie indtægter mildere end indtægt skabt i sved og slid, undertiden med invalidering til følge. Men når man så kommer dybere ned i problemet, opdager man, at skat på mange såkaldt arbejdsfrie indtægter virker asocialt over for den lille mand, og at en rimelig fordeling mellem skat på arbejdsindkomster og arbejdsfri indkomster simpel hen er ulidsig og i et samfund med store beskatningsprocenter. Løsningen på dilemmaet er hverken at beskatte den ene eller den anden form for indkomst.

Skavankerne ved beskatningen af de såkaldte arbejdsfrie indtægter (kapitalvindingsskat) er bl. a. følgende:

Kapitalvindingsskatten virker som en bremsekloks på omsætningen af landets faste ejendomme, erhvervsvirksomheder (goodwill, aktier m. v.) og andre kapitalgoder. Udbuddet hæmmes og forsinkes (stavnsbindingseffekten). Priserne stiger med beløb op imod, hvad de nuværende ejere med eller uden føje forestiller sig at skulle udrede i kapitalvindingsskat. Det er nu engang virkningen af enhver skat i handelsleddet, hvad enten man indretter den som benzinafgift, moms, kapitalvindingsskat eller på en fjerde facon. Mange erhvervsvirksomheder m. v. forbliver derfor hos indehavere, der ikke længere magter at følge tidens udvikling. I landbruget har for eksempel unge landmænd i gennemsnit $2\frac{1}{2}$ gang så stor produktion som ældre, der ikke kan klare husdyr, men lader maskinstationer gøre markarbejdet og i det hele er kørt for trætte til nye initiativer. Men de må blive hængende på gården, fordi den udbetaling, de kan opnå ved salg, når kapitalvindingsskatten er trukket fra, ikke er tilstrækkelig til, at de kan erhverve anden bolig til dem selv og familien. Derfor kommer næste generation for sent i gang. Da landbruget er et basiserhverv, gør det ondt mangfoldige steder (slagterier, konserverfabrikker, håndværkere, transporterhverv, handel osv. osv.), at kapitalvindingsskatten har gjort landbruget til et gammelmandserhverv. At dette ikke er en hvid propagandaløgn blev på ny bekræftet, da regeringen måtte gennemføre en lempelse for generationsskiftet i slutningen af 1977, fordi den totalt skattekyndige Anker Jørgensen under valgkampen var blevet narret til at give fremskridtsfolk på Holstebrokontanten løfter herom. Resultatet blev trods de knappe tidsfrister en kæmpeopblomstring af generationsskifterne (tallene kan man læse i FREMSKRIDT 1979–9 side 14). At dansk landbrug bestandig taber skridt i den internationale konkurrence hvert eneste år er en kendsgerning. Kapitalvindingsskatten er den vigtigste enkeltårsag hertil.

Også i andre tilfælde hæmmes unge driftige erhvervsfolks udvikling. Ved salg af hidtidig virksomhed kan de ikke fortsætte i en større, fordi kapitalvindingsskatten tapper dem for deres likvide midler. Det er en dødsensalvorlig sag, at det er sådan. Danmark har meget hårdt brug for ikke at hæmme avancementsmulighederne for den unge initiativrige, som er begyndt småt med en virksomhed – i by eller på land – og som nu har oparbejdet erfaring, kundekreds og dygtighed, så hans gåpåmod kan bære, at der fortsættes under rummeligere pladsforhold på steder, hvor trafikforbindelser, arbejdskrafttilgange osv. er bedre tilpasset den størrelse, erhvervsmanden nu kan klare.

Opretholdelse af den særlige indkomstskat rammer derfor den nyttige beskæftigelse på dens livsnerve og udhuler dansk erhvervslivs funktions- og udviklingsevne. Alfa og omega i et vækstvefærdssamfund er nu engang, at produktionskapitalen til enhver tid befinder sig, hvor den på det givne tidspunkt benyttes dygtigst. Kapitalvindingskatten hæmmer i betydelig grad fremmelse af dette samfundsfundamentale ønskemål.

Fra den danske kapitalvindingskat flyder øget arbejdsløshed, stigning i landets valutatab og svigtende grundlag for udbygning af folkepensionerne og af andre sociale foranstaltninger. På én gang lykkes det denne skat at være både ungdomsfjendsk, pensionistfjendsk og samfundsfjendsk. Kapitalvindingskatten blokerer for flytninger, der er ønskelige både af hensyn til den enkeltes dispositionsfrihed og til samfundet.

En del af filosofien bag kapitalvindingskatten er, at når der handles, generer det ikke så meget med skat, for på det tidspunkt er der jo penge på bordet. Det stemmer blot i mangfoldige tilfælde ikke med virkelighedens forhold. Den udbetaling, sælgeren kan få, sluges ofte af hans købesum til nyt hus, til flytteomkostninger, mæglerhonorar, sygtørersalær, stempelpenge, ejerskifteafdrag og mange andre likviditetskrav, der melder sig netop i handelssituationen.

Dertil kommer, at den særlige indkomstskat opkræves efter komplicerede regler, som stadig forandres. En i forhold til provenuet stor arbejdskraft beslaglægges derfor – såvel i privat som i offentlig sektor – til samfundsnyttig spekulation over, hvad reglerne egentlig går ud på. Lovgivningsteknisk er kapitalvindingskatten begrebsnødvendigt noget af det værste makværk, vi overhovedet har. Der er blevet lappet på den op mod en snes gange med det resultat, at lovteksten er volapyk – også for de fleste, der erhvervsmæssigt arbejder med skat på de offentlige kontorer eller i revisionsfirmaer, hos landbrugskonsulenter og på advokatkontor. Før lovforkløringsakrobaterne overhovedet har fået de redskaber, hvori de skal udføre deres halsbrækkende saltomortaler, må dygtige og omhyggelige regnskabsførere ned gennem årene have tilvejebragt det fornødne faktiske datamateriale vedrørende for eksempel udgiften til og datoen for forbedringsarbejder og meget andet. Det er en elendig lovgivningsmagt, som stiller krav af den art.

Over for den samfundsmæssige forurening ved opretholdelse af den særlige indkomstskat står provenumæssige nettovirkninger, som givetvis er negative (underskudsgivende) for det offentlige, bl.

a. som følge af, at skatten hæmmer den almindelige indkomstdannelse, og af, at fradragsret for negativ særlig indkomst i almindelige skattepligtig indkomst indebærer en betydelig provenuforskydning.

Kapitalvindingskatten virker til at øge og ikke som undertiden påstået til at mindske beskatningen på arbejdsskabte indkomster. Kapitalvindingskatten (hele den særlige indkomstskat) kan uden videre fjernes fra den ene dag til den anden. Hermed frigøres nemlig så store økonomiske kræfter, at det offentlige får overskud med det samme. Problemet om skattebelastning af arbejdsindkomster er et problem om afvikling af den almindelige indkomstskat og hører derfor ikke hjemme i diskussionen om kapitalvindingskattens beståen eller udryddelse. Ej heller har dette spørgsmål noget med spekulantbetragtninger at gøre, da spekulanter og ejendomshandlere er under den almindelige indkomstskat i henhold til statsskattelovens § 5 a og helt falder uden for området for lov om særlig indkomstskat, jfr. denne lovs § 3, stk. 1, nr. 2.

Alt i alt er der tale om en skat til gavn for ingen og til skade for alle. Kapitalvindingskattens bevarelse tjener kun tilfredsstillelse af snæversynde misundelsesbetragtninger. Landets økonomi er nu gjort alt for dårlig til, at folketingsrådet kan tillade sig at tage hensyn til sådan noget – endside til, at visse partier vil tabe ansigt, fordi de gennem årene i deres ukyndighed har stemt for kapitalvindingskattens indførelse, bevarelse og skærpeelse. Helt barokt er det, at folk med offentlige pensioner, der får deres enorme kapitalgevinster frie for særlig indkomstskat, formueskat og ejendomsskat, ofte er nogle af de ivrigste til at hyle op mod, at det erhvervsliv, som også de skal leve af, frigøres for kapitalvindingskatteåget. Og for disse protesterende fortsætter inflationssikringen jo til deres dages ende, mens den for de kapitalvindingskatteramte ophører ved afhændelsen af det kapitalgode, som har udgjort deres erhvervsmæssige pensionssikring.

Når fremskridtspartiet ikke for tiden kan komme igennem med det bedste – totalophævelse af kapitalvindingskatten – må vi nøjes med det næstbedste: mildnelser af den socialt og samfundsøkonomisk set helt urimelige skat.

Nærværende forslag vandrer denne næstbedste vej.

Udgangspunktet er CQMZ-ændringsforslagene af 30. april 1975 (Folketingstidende 1974-75, (2. samling) tillæg B, sp. 376-396). Dengang var det venstre, der ved at sige nej til kapitalvindingskattelempler hindrede vedtagelsen, og i stedet fik vi SV-loven nr. 189 af 22. maj 1975 om skærpeelse af

F.t.l. vedr. kapitalvindingsskatten

kapitalvindingsskatten til 75 pct. i adskillige tilfælde.

Ved B 13 (forslag til folketingsbeslutning om en dynamisk erhvervsskattepolitik), fremsat den 15. oktober 1980, punkt E, 20 har venstre imidlertid skiftet standpunkt, så det nu er gået op for partiet, at kapitalvindingsskatten er noget møg.

Herefter har forslagsstillerne fået nyt håb og har taget de nævnte april 1975-forslag frem igen. Nogle af disse forslag – skattefrihed for ekspropriationserstatninger og mere vidtgående underskudsmodregning – er lykkeligvis gennemført i de mellemliggende år. De øvrige forslag er i nærværende

lovforslag ført à jour og i beskedent omfang også suppleret.

Forhåbentlig kan samtlige forslag vinde folketingsflertallets gehør. Men skulle dette ikke blive tilfældet, er fordelene ved den herved benyttede metode, at folketingsforud for den endelige afgørelse ved tredje behandling kan fjerne de numre, som der ikke endnu kan samles flertal for, mens de øvrige kan vedtages.

Det oplyses, at det seneste provenuskøn vedrørende den særlige indkomstskat er afgivet af skatteministeren den 2. december 1980. Det er sålydende:

	1978	1979 (skøn)
	mill. kr.	mill. kr.
1. Afståelse af goodwill	160	165
2. Landbrugsejendomme m. v. erhvervet før 1. januar 1966	169	140
3. Landbrugsejendomme m. v. erhvervet efter 1. januar 1966	41	35
4. Fast ejendom i øvrigt	162	175
5. Aktier m. v.	263	270
6. Driftsmidler og skibe	130	145
7. Bygninger m. v. (Genvundne afskrivninger)	113	125
8. Anden særlig indkomst	87	95
(1-8) I alt	1.1125	1.150

Fremskridtspartiet skønner, at der fremkommer en nedsættelse på ca. 40 pct. af provenuet, såfremt samtlige 18 ændringsforslag i § 1 vedtages.

Bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser

Til nr. 1

I § 2, nr. 1-8, der handler om andet end fast ejendom, fastholdes princippet om, at når fortjeneste skal kapitalvindingsbeskattes, skal tab også kunne fradrages. Det er derfor inkonsekvent, at noget lignende hidtil ikke har været tilfældet ved fast ejendom. Det har alene kunnet forsvares med, at der så at sige ikke forekom tab på fast ejendom, men med den dårlige økonomiske politik, folketingsforer, kan denne undskyldning for lovhullet ikke mere påberåbes. Det foreslås derfor at bringe § 2, nr. 13, i overensstemmelse med § 2, nr. 1-8.

Til nr. 2-4

Ved SV-loven af maj 1975 forhøjedes beskatningsprocenten fra 65 til 75. Dette var uacceptabelt. Så høj en skattesats fører til alskens ulemper. Her var forhøjelsen særlig alvorlig, så sandt som SV-loven navnlig ramte ejere af de ejendomme,

der havde en lav vurdering i 1965. Typisk fordi der var tale om slægtgårde o. lign., som ikke har været i fri handel. At ramme generationsskifte ved sådanne ejendomme med en skattesats på 65 pct. er allerede særdeles betænkeligt, men det findes helt uforståeligt, at nogen gik ind for at forhøje denne beskatningsprocent således, at skatten bliver ¾ af den kapitalvindingsskattepligtige fortjeneste. Det vil sige, at for hver gang myndighederne f. eks. i en familieoverdragelse finder på at forhøje overdragelsessummen med 1.000 kr., skal der betales yderligere 750 kr. i kapitalvindingsskat og meget muligt derudover gaveskat. Disse beløb skal udredes i kontante penge, hvorved man vil umuliggøre eller i al fald urimeligt forsinke generationsskiftet.

Forslaget tilsigter at føre kapitalvindingsskatte-satsen tilbage fra SV-forlovelsesaftalens 75 pct. til de 65 pct., der gjaldt for 1975.

Til nr. 5

Efter de stedfundne forskydninger i vurderingsgrundlaget, hvorefter jord ofte er blevet opvurderet i forhold til bygninger, er ændringen nødvendig for at holde mange almindelige parcel- og som-

merhuse uden for kapitalvindingsskatten, jfr. nærmere L 61 af 5. november 1980.

Til nr. 6

Sagligt er det umuligt at forsvare, at parcelhusreglen kun gælder for ejendomme med mindre end 1.400 m² grundtilliggende. Særligt uden for hovedstadsområdet træffer man mange almindelige familieejendomme, hvor jordarealet er større end 1.400 m². Forslagsstillerne mener, at det var rigtigt helt at ophæve arealgrænsen, men har altså i denne omgang indskrænket sig til i lovteksten at indføre de intentioner, der ligger bag ved gældende lovs regel om fritagelse for kapitalvindingsskat på parcelhusejendomme af den karakter, som bebos af større vælgergrupper. Grænsen 20.000 m² er valgt for at skabe sammenhæng med § 4, stk. 4, i lovbekendtgørelsen nr. 458 af 2. august 1973 om landbrugsejendomme om, hvor stor »havelodden« kan være til stuehuset, når en landbrugsejendom opløses ved udstykning og hovedejendommen i stedet bliver et parcelhus.

Til nr. 7 og 8

Det er ikke samfundsforsvarligt at begrænse en genopførelsesregel til samme ejendom som den skaderamte. I praksis forekommer mange tilfælde, hvor det af bygningsmæssige, driftsmæssige eller andre årsager er mere hensigtsmæssigt at foretage genopførelsen andetsteds. Skattelovgivningen bør ikke motivere til foretagelse af dispositioner, som er mindre fornuftige ud fra en driftsøkonomisk betragtning. Når kravet om samme ejendom som genopførelsesejendom udgår, kan man samtidig spare den vidtløftige, tilfældigt virkende dispensationsregel i lovens § 2 B, stk. 5.

I skatte- og afgiftsudvalgets betænkning af 11. december 1980 (ad L 54 forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.) har fremskridtspartiet i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 1 og 3 nærmere redegjort for, hvorfor fremskridtspartiet helst ser forsikrings- og erstatningssummer gjort helt kapitalvindingsskattefrie. I alle normalt tilfælde er brand o. l. en katastrofe på mangfoldige måder for de ramte familier: Psykisk er det forfærdeligt at opleve sit livsværk, som man var knyttet til med så mange bånd, gå op i luer. Muligt indebrænder børn og dyr, eller invaliditet bliver følgen. Økonomisk er driftstab og mange andre forstyrrende ulemper uundgåelige. I den situation burde samfundets reaktion i det mindste være at lade være med at fare frem med kapital-

vindingsskattekrav mod forsikringssum og såkaldte genvundne afskrivninger.

Til nr. 9

Byerhvervsdrivendes salg af deres forretninger (good-will, afståelse m. v.) bør under de slette konjunkturer, som folketingsflertallet nu har påpraktet landet, ikke beskattes med mere end 20 pct. Disse afståelser er nemlig ofte grundlaget for selv-pensionering eller for, at unge driftige mennesker kan gå i kast med større virksomheder. Erhvervs-virksomheder, der er organiseret som aktieselskaber, har tilsvarende problemer, der søges løst ved ændringsforslag nr. 10.

Hvad angår de 20 pct., bemærkes, at 1975-for-slaget gik på 35 pct., og at det fortsatte arbejde ad de retningslinier har ført til, at de dagældende 50 pct. nu er nedsat til gennemsnitligt 31 pct., jfr. senest folketingsvedtagelse af 18. december 1980 af L 54, § 1 nr. 1.

Til nr. 10

Nøjagtig den samme hensyntagen til, at der ikke skal svares kapitalvindingsskat af pengefor-ringelsen, gælder på aktieområdet som vedrørende fast ejendom. Det er derfor naturligt at have tilsva-rende procentreguleringsregler vedrørende anskaf-felsessummen. Dette er også ønskværdigt for at ligestille de erhvervsdrivende, der driver deres virksomhed i aktieselskabsform, med dem, der driver virksomheden i form af et personligt firma. Derimod har forlagsstillerne ikke til aktieområdet ville overføre det faste fradrag under hensyntagen til, at beskatningsprocenten »kun« er på 50 på aktieområdet mod 75 på skattepligtige kapitalge-vinster på fast ejendom, hvorhos det i mangfoldige tilfælde vil være lettere at dele salget af en aktie-post over flere år, end tilfældet er for fast ejen-doms vedkommende, hvorfor det almindelige bundfradrag bliver en større hjælp på aktieområ-det.

Det bemærkes, at der med den udformning, som forslaget § 1, nr. 10 har fået, alene er taget definitiv stilling til, at den nuværende beskatning af aktiehandler er asocial og derfor bør væk. Her-om er der – bl. a. ved vedholdende Z-arbejde – nu skabt bred enighed. Nogenlunde samtidig med, at nærværende forslag kommer til første behandling, vil skatteministerens bebudede forslag foreligge, hvis ministeren holder sine løfter. Ministerens for-slag vil højst sandsynligt være bedre. I den givne situation har forlagsstillerne i nærværende forslag

'blot foretrukket ikke på aktieområdet at lave om på den udformning, der anvendtes i april 1975. For selvfølgelig skal der – for eksempel for den situation, at regeringen ikke holder sit løfte – være en aktieafhændelseslempelsesregel i et forslag som det her foreliggende.

Til nr. 11

Mens spekulanter og ejendomshandlere, der beskattes efter statskattelovens § 5, ved deres avanceopgørelser kan fradrage kurstab ved prioritering, har østre landsret den 2. februar 1968 antaget, at som kapitalvindingsskattelovens § 7 A er formuleret, kan kurstab ikke fradrages ved kapitalvindingsskatteopgørelser. Med de lave obligationskurser, vi har haft i en årrække, betyder dette hyppigst, at der skal betales betydelige kapitalvindingsskattebeløb af fiktive avancer, hvorhos kapitalstærke sælgere begunstiges på bekostning af dem, der har været nødt til at prioritere. Selvfølgelig bør kurstab kunne bringes til fradrag, når den såkaldte »kapitalvinding« skal opgøres.

Til nr. 12

Den 13. almindelige vurdering i 1965 fandt sted på et tidspunkt, hvor prisstigningsbølgen var vidt fremskreden nogle steder i landet og knap kommet i gang andetsteds, ligesom vurderingsprincipperne var vidt forskellige ud over landet afhængig af forskellig bedømmelse af holdbarheden i ejendomsprisudviklingen. 1965-vurderingen er derfor uegnet som kapitalvindingsskattens grundlag og foreslås afløst af 16. almindelige vurdering pr. 1. april 1977.

Til nr. 13 og 14

Forslagene er udformet overensstemmende, med det af Hartling-regeringen den 24. januar 1975 fremsatte lovforslag (Folketingstidende 1974-75 (2. samling), forhandlingerne sp. 47 og 1020, tillæg A sp. 45), der er identisk med lovforslag af 15. marts (Folketingstidende 1973-74 (2. samling), forhandlingerne sp. 3640 og 5545, tillæg A sp. 2465) og 1. oktober 1974 (Folketingstidende 1974-75 (1. samling), forhandlingerne sp. 56 og 359, tillæg A, sp. 1). Disse indgik som en central del af partiet venstres valgkampagne forud for folketingsvalget den 9. januar 1975. De meget betragtelige forringelser heri, som den socialdemokratiske minister for skatter og afgifter fik gennemført med afgørende støtte

fra venstre, medfører, at et utal af almindelige handler og landboejendomme påføres væsentligt højere kapitalvindingsskat, end hvad de pågældende kunne påregne, hvis venstres 1975-valgprogram, som venstre fordoblede sit stemmetal på, også havde været, hvad venstre stemte for efter valget. Det er derfor en retfærdighedshandling over for de pågældende at sørge for, at venstres forslag nu på ny kommer frem til afstemning.

Til nr. 15

Det komplicerede regelapparat vedrørende kapitalvindingsskat af mageskifter forstås ikke i det praktiske liv, og skattelovgivningen bør ikke hæmme de jordarealbyttehandler, som ønskes af landmænd eller andre.

Til nr. 16

Kapitalvindingsskatte reglerne bør være ensartede (neutrale) for fysiske og juridiske personer, for begrænset og fuldt skattepligtige. Det administrationsbesparende bundfradrag foreslås derfor gjort generelt.

Til nr. 17

Enhver sag om kapitalvindingsskat er enormt administrationsslugende såvel hos private som hos det offentlige. I de tilfælde, hvor den særlige indkomst er mindre end 9.000 kr., er der derfor ingen rimelighed i at opretholde kravet om kapitalvindingsskat, hvorfor det foreslås at forhøje den nuværende bundgrænse på 6.000 kr. til 9.000 kr. Bruttotabet herved anslås til ca. 30 mill. kr. årligt.

Til nr. 18

Dødsboers beskatningsprocent føres for så vidt angår særlig indkomstskat tilbage til niveauet, før socialdemokratiet og venstre skærpede denne beskatning i maj 1975.

Til § 2

Med ikrafttræden fra og med indkomståret 1981 for loven får denne først virkning for finansloven for 1982 – altså efter udløbet af den tidstermin, hvor de oprindelige medforslagsstillere centrumdemokraterne og kristeligt folkeparti er bundet af det forlig, de i maj 1980 kom til at indgå med fæderlandsødelæggerregeringen.